

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 81/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Niťová 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Gabriel Almáši, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby z 27. júna 2016 a z 25. júla 2016 vedených pod sp. zn. 5 T 161/2016 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 99/2016 z 18. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“),

vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby z 27. júna 2016 a z 25. júla 2016 vedených pod 5 T 161/2016 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 99/2016 z 18. októbra 2016.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že voči sťažovateľovi je vykonávané väzobné trestné stíhanie pre trestný čin krádeže podľa ustanovení § 212 ods. 1 a ods. 4 písm. b) s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 1631/2016 z 13. apríla 2016 z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom podľa ustanovenia § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nebol prijatý písomný sľub sťažovateľa a podľa ustanovenia § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebola väzba sťažovateľa nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažovateľ uvádza, že žiadosťou z 27. júna 2016 žiadal o prepustenie z väzby a že v porovnaní so svojou predchádzajúcou žiadosťou v nej uviedol nové skutočnosti a zároveň podľa ustanovenia § 81 Trestného poriadku ponúkol peňažnú záruku vo výške 10 000 €. Podľa vyjadrenia sťažovateľa mu okresný súd „vyrozumením“ z 18. júla 2016 oznámil, že o tejto jeho žiadosti nebude konať, pretože neuplynula zákonná lehota tridsiatich dní (počítaná odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť) podľa ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ argumentuje:

„Sťažovateľ je presvedčený, že sudca mal o jeho žiadosti meritórne rozhodnúť, nakoľko v nej uvádzal iné dôvody a ešte aj navýšil peňažnú záruku na 10 000,- € a zároveň ponúkol súdu záruku vo forme písomného sľubu v zmysle ustanovenia § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Článok 5 ods. 3 dohovoru garantuje osobám vo väzbe aj právo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že dotknutá osoba sa dostaví na pojednávanie.

Ustanovenie § 80 ods. 1 písm. a), b) c) Tr. por. a ustanovenie § 81 Tr. por., t.j. nahradenie väzby zárukou, sľubom alebo dohľadom treba chápať ako záruky v zmysle čl. 5 ods. 3 dohovoru a preto sudca mal a musel meritórne rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa zo dňa 27.06.2016.

Ak by sme aj pripustili, že ešte neuplynula lehota pre opakovanie žiadosti o prepustenie z väzby tak, ako to tvrdí sudca, tak sme toho názoru, že sudca mal uprednostniť článok 5 ods. 4 dohovoru pred zákonom, nakoľko v zmysle článku 154c ods. 1 Ústavy SR, má dohovor prednosť pred zákonom, keďže poskytuje osobe vo väzbe právo iniciovať konanie, v ktorom súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia slobody a neobmedzuje osobu pozbavenú slobody na opakovanie po 30 dňoch, ako Tr. por. a jeho ustanovenie § 79 ods. 3. Aj z toho dôvodu zastávame názor, že sudca mal rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa.

Tým, že sudca pre prípravné konanie o spomenutej žiadosti sťažovateľa vôbec nerozhodol a nerozhodol ani o písomnom sľube v nej uvedenom, porušil práva sťažovateľa vyplývajúce z článku 5 ods. 3 a 4 dohovoru a taktiež článok 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR. “

Ďalej sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že svoju nasledujúcu žiadosť o prepustenie z väzby adresoval okresnému súdu 25. júla 2016. Okresný súd podľa vyjadrenia sťažovateľa o predmetnej žiadosti rozhodoval prinajmenšom 79 dní, keď uznesením sp. zn. 5 T 161/2016 z 13. októbra 2016 sťažovateľa podľa ustanovenia § 238 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ponechal vo väzbe, jeho žiadosť o prepustenie z väzby podľa ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, podľa ustanovenia § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka, podľa ustanovenia § 81 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku neprijal ponúknutú peňažnú záruku a podľa ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku s použitím ustanovenia § 76 ods. 8 Trestného poriadku zmenil dôvod väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

aj vo vzťahu k prečinu poškodzovania cudzej veci podľa ustanovenia § 245 ods. 1 Trestného zákona.

O sťažnosti sťažovateľa podanej proti označenému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 99/2016 z 18. októbra 2016, ktorým ju podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

V kontexte uvedeného sťažovateľ argumentuje:

«Podľa názoru sťažovateľa, uznesenie Krajského súdu vykazuje značné známky svojvôle a arbitrárnosti. Krajský súd v enunciiate svojho uznesenia zamietne sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú, avšak na druhej strane v odôvodnení sa píše, že „Krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť obvineného je čiastočne dôvodná“ a v závere svojho odôvodnenia je na dvoch stranách rozvedený nezákonný postup jednak v procesnom postupe sudcu pre prípravné konanie a napokon aj predsedu senátu. Na strane 11 predmetného uznesenia Krajského súdu je uvedené, že „sudca pre prípravné konanie mal žiadosť obvineného o prepustenie z väzby zo dňa 25.07.2016 k dispozícii už dňa 29.07.2016 spolu s návrhom prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby. O 6 dní neskôr nariadil výsluch obvineného na 18.08.2016, čo s prihliadnutím na potrebu naštudovať spisový materiál a vykonať úkony smerujúce k realizácii výsluchu obvineného, bolo súladné s požiadavkou neodkladnosti. Dňa 12.08.2016 však obhajca obvineného požiadal o zmenu termínu z dôvodu plánovanej dovolenky, načo sudca pre prípravné konanie odročil výsluch na termín 08.09.2016, čo možno ospravedlniť preferenciou uplatnenia práva obvineného na obhajobu prostredníctvom obhajcu, pred právom na urýchlené konanie vo veci.“ Podľa názoru sťažovateľa, nemožno súhlasiť s týmto tvrdením, keďže Ústavný súd vo svojich predošlých rozhodnutiach vyslovil názor, že jedno právo nemôže ísť na úkor druhého a všeobecné súdy sú povinné zosúladiť svoj postup tak, aby boli dodržané všetky práva súčasne.

Ďalej v uznesení Krajského súdu uvádza strana 11 cit.: „Dňa 2.9.2016 zanikla právomoc sudcu pre prípravné konanie na rozhodovanie o väzbe obvineného a vznikla povinnosť predsedu senátu nie len vykonať opatrenie k tomu, aby senát bez meškania rozhodol o žiadosti o prepustenie z väzby, ale aj o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby. K uvedenému však došlo až o 42 dní, čo v žiadnom prípade nemôže zodpovedať zákonnej požiadavke na urýchlené konanie.“ Teda evidentne aj Krajský súd potvrdil, že predseda

senátu konal v rozpore s Tr. por. , konkrétne § 238 ods. 3: „Ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však, tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.“

Podľa názoru sťažovateľa, predseda senátu nezabezpečil riadne a včas kontinuitu väzby po podaní obžaloby, vzhľadom na to, že sťažovateľ bol vo väzbe po podaní obžaloby 42 dní bez súdneho rozhodnutia a navyše po vrátení spisu z Krajského súdu na Okresný súd tento uznesením zo dňa 8.11.2016, č.k. 5T/161/2016-362, podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por., obžalobu odmietol a vec vrátil prokurátorovi s odôvodnením, že súd je toho názoru, že za takýchto okolností nie je možné žalobu prijať, keďže došlo k závažnej procesnej chybe, ktorá sa rovná porušeniu práva obžalovaného na obhajobu a práva na kontradiktórny postup, preto bolo rozhodnuté v súlade (...)

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por.: „ Pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.“

Teda Krajský súd sa evidentne neriadil ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por. a nesplnil si svoju zo zákona vyplývajúcu prieskumnú povinnosť, lebo keby tomu tak bolo, nemohol by si nevšimnúť nedostatky, pre ktoré bola vrátená obžaloba prokurátorovi.

Trestný poriadok vo svojom ustanovení § 79 ods. 3 priznáva právo obvineného kedykoľvek žiadať o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň ustanovuje, že o „takej žiadosti sa musí bezodkladne rozhodnúť.“ Z uvedeného vyplýva, že ústavne akceptovateľné, v zmysle článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR a článku 5 ods. 4 dohovoru, je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, to znamená Tr. por. (III. ÚS 126/05).»

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho veci týmto nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava II. tým, že sa meritórne nezaoberal žiadosťou o prepustenie z väzby, zo dňa 27.06.2016, porušil práva sťažovateľa vyplývajúce z článku 5 ods. 3 a 4 dohovoru a práva podľa článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR.

2. Priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000,- €, ktoré je Okresný súd Bratislava II. povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava II. vo veci vedenej pod sp. zn. 5T/161/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 18.10.2016, sp. zn. 3 Tos/99/2016 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby porušil sťažovateľove práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a základné právo podľa článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR.

4. Krajský súd Bratislava rozhodnutím zo dňa 18.10.2016, sp. zn. 3Tos/99/2016, porušil sťažovateľove práva vyplývajúce z článku 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru a práva vyplývajúce z článku 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR.

5. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.10.2016, sp. zn. 3Tos/99/2016 sa zrušuje.

6. Krajskému súdu Bratislava prikazuje, aby vo veci znova konal a rozhodol.

7. Priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,-€ (desaťtisíc eur), ktoré je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a svojho práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru.

Porušenie označených práv odôvodňuje sťažovateľ v prvom rade absenciou rozhodnutia o jeho žiadosti o prepustenie z väzby adresovanej okresnému súdu 27. júna 2016, o ktorej okresný súd odmietol konať z dôvodu neuplynutia zákonom predpísanej lehoty 30 dní počítanej odo dňa právoplatnosti jeho rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti sťažovateľa. Sťažovateľ ďalej argumentuje porušením požiadavky urýchleného rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 25. júla 2016 v prvostupňovom konaní. Napokon sťažovateľ predostiera tvrdenie, že *„predseda senátu nezabezpečil riadne a včas kontinuitu väzby po podaní obžaloby, vzhľadom na to, že sťažovateľ bol vo väzbe po podaní obžaloby 42 dni bez súdneho rozhodnutia“*.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom

určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby.

Je objektívnou skutočnosťou, že v napadnutom väzobnom konaní nepostupoval okresný súd v súlade s požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zakotvenou v ustanoveniach § 79 ods. 3 a § 238 ods. 3 Trestného poriadku.

K námietkam sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zo strany okresného súdu krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: *„Sťažnostný súd skúmal ex lege aj z podnetu obvineného otázku doterajšieho postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu z hľadiska rýchlosti konania a dodržania občianskych práv garantovaných ústavou, nadväzujúcich aj na článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ustanovenie § 2 ods. 6 Trestného poriadku, pričom nezistil nečinnosť vo vzťahu k dokazovaniu a k procesnému postupu orgánov činných v trestnom konaní.*

Na druhej strane zistil prietahy v procesnom postupe sudcu pre prípravné konanie a po podaní obžaloby i predsedu senátu v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby. Obvinenému treba dať za pravdu v tom, že dĺžka konania o žiadosti o prepustenie z väzby dňa 25.07.2016 do rozhodnutia o nej dňa 13.10.2016 na súde prvého stupňa predstavovala 80 dní (obvinený uvádza 79), čo je v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. III. ÚS 7/2000, I. ÚS 18/2003, III. ÚS 126/2005) ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva v rozpore s ústavnou a zákonnou požiadavkou na prejednanie žiadosti o prepustenie z väzby bez meškania. Požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu v zmysle článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nezodpovedá

lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania na súde prvého stupňa presahujúce dobu jedného mesiaca.

Sudca pre prípravné konanie mal žiadosť obvineného o prepustenie z väzby zo dňa 25.07.2016 k dispozícii už dňa 29.07.2016 spolu s návrhom prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby. O 6 dní neskôr nariadil výsluch obvineného na 18.08.2016, čo s prihliadnutím na potrebu naštudovať spisový materiál a vykonať úkony smerujúce k realizácii výsluchu obvineného bolo súladné s požiadavkou neodkladnosti. Dňa 12.08.2016 však obhajca obvineného požiadal o zmenu termínu z dôvodu plánovanej dovolenky, na čo sudca pre prípravné konanie odročil výsluch na termín 08.09.2016, čo možno ospravedlniť preferenciou uplatnenia práva obvineného na obhajobu prostredníctvom obhajcu pred právom na urýchlené konanie vo veci. Dňa 02.09.2016 zanikla právomoc sudcu pre prípravné konanie na rozhodovanie o väzbe obvineného a vznikla povinnosť predsedu senátu nielen vykonať opatrenie k tomu, aby senát bez meškania rozhodol o žiadosti o prepustenie z väzby, ale aj o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby. K uvedenému však došlo až o 42 dní, čo v žiadnom prípade nemôže zodpovedať zákonnej požiadavke na urýchlené konanie.“

Krajský súd v nadväznosti na to poukázal na „také závery aplikačnej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 44/07), podľa ktorých rýchlosť rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby nie je v priamej príčinnej súvislosti so zákonnosťou jej ďalšieho trvania. Ak sa rozhodovalo o žiadosti o prepustenie z väzby s pried'ahmi, osoba vo väzbe sa môže domáhať finančného odškodnenia, ale takéto pried'ahy podľa Dohovoru nezaručujú právo na prepustenie z väzby (napr. Alojz cla Slovenská republika).“

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd konštatáciou porušenia požiadavky urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zo strany okresného súdu poskytol základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho právu zaručenému čl. 5 ods. 4 dohovoru náležitú ochranu.

V danej situácii by ingerencia ústavného súdu znamenala duplicitné poskytnutie ochrany základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a právu

zaručenému čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorých porušenie namieta, čo je v rozpore s primárnym účelom ústavnej sťažnosti, ktorým je poskytnutie ochrany právam, ktorých porušenie sa namieta, v prípadoch, v ktorých ostatné právne prostriedky nápravy zlyhali, resp. nevedli k náprave (obdobne pozri III. ÚS 74/2015).

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu ďalej tvrdí, že sa po podaní obžaloby nachádzal vo väzbe 42 dní bez súdneho rozhodnutia. Krajský súd pri sťažnostnom rozhodovaní vo vzťahu k označenému tvrdeniu sťažovateľa vo svojom uznesení uviedol:

„Sťažnostný súd po posúdení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že senát okresného súdu postupoval správne, keď po podaní obžaloby na [REDAKOVANÉ] rozhodol o jeho ponechaní vo väzbe. Konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu netrpí takými procesnými vadami, ktoré by mali za následok nezákonnosť ďalšieho trvania väzby, a príslušné zákonné ustanovenia o lehotách boli dodržané.

Väzba obvineného začala plynúť dňa II. 04. 2016, tzn. podľa citovaného ustanovenia § 76 ods. 2 Trestného poriadku koniec základnej sedemmesačnej lehoty pripadá na II. II. 2016. Prokurátor podal obžalobu dňa 02. 09. 2016, čo zodpovedá viac ako 20 pracovným dňom pred uplynutím základnej lehoty trvania väzby, preto nebol daný zákonný dôvod na okamžité prepustenie obvineného z väzby pre uplynutie zákonných lehôt.“

Ústavný súd poukazuje na relevantné ustanovenia Trestného poriadku, a síce na ustanovenie § 238 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní; ako aj na ustanovenie § 76 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého základná lehota väzby v prípravnom konaní je sedem mesiacov; prokurátor je povinný prepustiť obvineného na slobodu najneskôr v posledný deň tejto lehoty, ak nepodá najmenej dvadsať pracovných dní pred jej uplynutím obžalobu, návrh na schválenie dohody o vine a treste alebo sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie tejto lehoty.

Tak ako to správne konštatoval vo svojom rozhodnutí aj krajský súd, koniec sedemmesačnej základnej lehoty prípravného konania v prípade väzby sťažovateľa pripadol na 2. november 2016. Prokurátor podal obžalobu 2. septembra 2016, čo zodpovedalo viac ako 20 pracovným dňom pred uplynutím označenej základnej lehoty prípravného konania. Okresný súd v súlade s ustanovením § 238 ods. 3 Trestného poriadku bol povinný rozhodnúť o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby urýchlene (čo sa, ako už bolo konštatované, nestalo), avšak najneskôr tak, aby došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia základnej lehoty prípravného konania, teda do 2. novembra 2016, čo bolo dodržané, pretože k právoplatnému rozhodnutiu došlo už 18. októbra 2016. Z uvedeného vyplýva, že kontinuita zákonnosti väzby sťažovateľa po podaní obžaloby bola zachovaná.

Označenú námietku sťažovateľa preto ústavný súd kvalifikuje ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ porušenie jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru vidí aj v skutočnosti, že okresný súd odmietol vykonať súdnu previerku zákonnosti jeho väzby iniciovanú ním podanou žiadosťou o prepustenie z väzby z 27. júna 2016, a to z dôvodu neuplynutia zákonom určenej lehoty limitujúcej možnosť opakovania ďalšej žiadosti o prepustenie z väzby. Sťažovateľ je toho názoru, že Trestným poriadkom predpísaný interval 30 dní nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorý mal byť podľa neho okresným súdom v označenom prípade aplikovaný, keďže mu podľa jeho názoru z hľadiska dĺžky predpísanej lehoty poskytuje veľkorysejšiu ochranu.

Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je umožniť osobe, ktorá je pozbavená osobnej slobody, domáhať sa toho, aby súd preskúmal, či je toto pozbavenie osobnej slobody zákonné. Vzhľadom na skutočnosť, že naplnenie zákonom ustanovených podmienok sa v čase vyvíja, a to predovšetkým vo vzťahu k existencii relevantných a dostatočných dôvodov pozbavenia osobnej slobody, musí byť zaistená možnosť domôcť sa takejto súdnej kontroly v určitých primeraných intervaloch. Pokiaľ ide o pozbavenie osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, teda predovšetkým v prípadoch väzby v trestnom konaní, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) považuje interval jedného mesiaca

za dostatočný (pozri rozhodnutie ESLP Bezicheri proti Taliansku z 25. októbra 1989, sťažnosť č. 11400/85).

Z uvedeného jasne vyplýva, že v Trestnom poriadku zakotvený mechanizmus pravidelného súdneho prieskumu so stanoveným intervalom 30 dní konvenuje požiadavkám vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru a konkretizovaným judikatúrou ESLP.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené hodnotí označenú námietku sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj so sťažovateľom formulovanou námietkou porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru v kontexte argumentácie obsiahnutej v sťažnosti a upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru ESLP, podľa ktorej je ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru aplikovateľné na situáciu prvotnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby). Na prípad sťažovateľa, u ktorého išlo o nasledujúcu previerku zákonnosti väzby – žiadosť o prepustenie na slobodu a rozhodovanie o ponechaní vo väzbe, teda aplikovateľné nie je (u sťažovateľa tak prichádza do úvahy aplikácia len ustanovenia čl. 5 ods. 4 dohovoru).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017